

mig til, at denne Bestemmelse udtages af Finantsloven. — Den anden Anmærkning findes under § 26 Nr. 5 til Digearbejder paa Lolland og Falster og lyder saaledes: „Statens Medieendomsret til det inddæmmede Areal af Rødbby Fjord kan ikke afhændes uden Rigsdagens Samtykke“. Værede Medlemmer ville erindre, at ved Loven af 1873 blev der taget en Bestemmelse om, at Staten efter et vist Forhold i Forbindelse med Maribo Amt og Lodsseierne skulde deltage i Udredelsen af Afgifterne ved Anbringelse af et Dige fra den østlige Del af Lolland og Syd om Lolland til et Punkt, der nærmere skulde bestemmes af Indenrigsministeren. Efter denne Ordning var saaledes Staten bunden til at tage sin bestemte efter et vist Bysforhold bestemte Part i dette Foretagende, og det var lagt i Indenrigsministerens Haand at fastsætte, hvor stort og langt dette Dige skulde være. Ved nærmere Forhandling blev det da fastsat, at Diget skulde gaa Sønden om Rødbby Fjord og altsaa ende ved denne Fjords østlige Side. Der blev paa denne Maade inddæmmed et Stykke Vand, der ifølge de almindelige Regler var i Jngens Eie, men underkastet Statens Højhedsret. Spørgsmaalet er nu, hvilken Disposition man har over dette Stykke Vand, idet det selvsjælgelig efter den her gjældende Praxis er Administrationen, der bestemmer, hvorvidt der skal gives Koncession til, at Statens Højhedsret opgives og Arealet tages i privat Besiddelse, og under hvilke Betingelser denne Overgang fra Staten til Private skal finde Sted. Dette Forhold er et rent administrativt, det er blevet bestemt ved allerhøjeste Resolution, og det tilkommer Ingen her at tage Bestemmelse uden Administrationen. Naar der tales om Medieendomsret, behøver jeg ikke at oplyse, at nogen saadan ikke findes, thi endnu er der ikke bleven meddelt nogen Koncession. Der er dels fra Amtsraadet dels fra Lodsseierne indgivet et Andragende om, at Staten vil meddele Koncession, hvorefter de i Digeanlægget Interesserede: Staten, Amtet og Lodsseierne kunne gjøre sig Inddæmningen af Rødbby Fjord indbringende, saaledes at de Alle skulle deltage i Udbyttet af den eventuelle Inddæmning. Men en saadan Koncession er ikke udstedt, der er ikke erhvervet Eiendomsret til Areal af Nogen, og der eksisterer saaledes heller ikke nogen saadan Ret for Staten, der endnu kun staar paa det Standpunkt at have Højhedsretten. Saaledes som Sagen nu staar, kan der efter min Mening ikke stilles nogen Betingelse for at træffe Dispositioner med Hensyn til dette Anlæg; thi ved Lov er det engang givet i Administrationens Hænder at ordne dette Anliggende. Eigeskaalidt kan man nu gjøre den Ansættelse gjældende, at der mulig ikke, da Loven udkom, var tænkt paa at medindtage Rødbby Fjord under disse Arealer eller paa at føre Dæmningen Syd om Rødbby Fjord til den østlige Side; thi hvis dette ikke havde ligget i Loven, vilde de to andre Parter ikke ved denne

være bundne til at deltage i dette Foretagende; fra den Side kan der formentlig ikke gjøres nogen Indvending gjældende. Der tilkommer ikke Lovgivningsmagten nogen Ret til at deltage i Dispositioner over disse Arealer, da ifølge Grundloven ikkun Domæners Afhændelse skal gjøres til Gjenstand for Lov, og der ikke her foreligger nogen Eiendomsagjenstand, men kun et inddæmmed Areal, som med Eiden kan gaa over i privat Eie. Heller ikke fra denne Side forekommer det mig, derfor at man kan modsætte sig, at denne Bestemmelse er tagen. Endelig skal jeg se Sagen fra den rent praktiske Side, og set fra denne vil Administrationen, hvis den paagjældende Anmærkning ikke udgaar, være bunden i alle Dispositioner over dette Areal, saaledes at man, naar man i det kommende Foraar skal tage Bestemmelse, ikke vil kunne træffe saadanne, forinden man har indhentet Rigsdagens Samtykke. Man vil altsaa svære paa det Usikre og ikke kunne ordne et Forhold endelig, som skulde afvikles og burde kunne afvikles uden altfor lange Forhandlinger. De gode Tilbud, som engang ere fremkomne, komme som bekendt just ikke let frem igjen. Det forekommer mig saaledes, at denne Anmærkning saavel strider mod Forholdets Natur som mod, hvad der fra Hensigtsmæssighedens Standpunkt er bedst tilraadeligt, og denne anden Anmærkning beder jeg derfor ogsaa Thinget om at forhjælpe mig til at lade udgaa af Loven. Forvigt har jeg ikke videre Krav at stille til Forandringer i Finantsloven, der for min Administrationsgrens Vedkommende isørigt er tilfredsstillende.

Fischer: I en maaste altfor lang Række af Aar har Landsthinget ved Behandlingen af Finantsloven indskrænket sig til at klage over, at den kom for sent, over den ringe Leilighed, der derved var givet Landsthinget til at behandle Loven og dernæst til at trække Vexler med Hensyn til Fremtiden. Af og til er det vistnok handt, at en eller anden eller flere Ministre have henvendt sig til Landsthinget og begjæret dets Understøttelse med Hensyn til Gjenneførelse af en eller anden vigtig Foranstaltning, til Opnaaelsen af en eller anden Pengebevilling, som er bleven negtet. Den er i Regelen bleven ydet; af og til, men kun sjældent; er det handt, at Landsthinget selvstændigt har taget Initiativet til Forandringer i Finantsloven. I Almindelighed er det dog gaaet saaledes, — det er Reglen, — at man har ladet Finantsloven passere med nogle Klager og med Udtalelsen af en Forventning om, at det nok vilde blive bedre i Fremtiden. Hvorvidt saadanne Forventninger ere gaaede i Opfyldelse, have vi nu for Die, og jeg haaber, at den Lære, der er givet i det Finantslovsforlag, som nu er kommen til os, vil være frugtbar ikke blot for dennes Behandling, men ogsaa for Behandlingen af fremtidige Finantslove. Jeg haaber, at det vil blive